

МІСТО НА ГОРІ

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

№ 3 (78) 2016

Протоієрей Михайло МЕЛЬНИК,
с. Старі Кривотули, Івано-Франківська обл.

В сучасному суспільстві пошановуються і активно пропагуються так звані загальнолюдські духовно-моральні норми поведінки. Через різноманітні засоби масової інформації нас намагаються переконати, що порядність, чесність, скромність, доброта та інші якості спроможні створити на землі суцільну гармонію, якщо вони будуть притаманні більшості. Як і все, що від диявола, ця теза легко сприймається. Такі бажані й любі чи не всім нам людські властивості пропонують рай на землі, та, на превеликий жаль, без Бога, тому й облудні. Про духовність і моральність говорять і буддизм, іудаїзм, індуїзм, мусульманство і навіть атеїзм. Та яким мірилом їх визначати і рівняти з приходом Божого Сина у світ? Хіба може бути рай без Бога-Творця? Ні! Тому нема смислу дотримуватись примарних еталонів, хоч при цьому й жити у статках, комфорті, здоров'ї, без найменших клопотів та переживань, але після смерті безповоротно й навечно зникнути. Є лише один критерій істинної духовності і моральності. Це їх євангельське трактування. Воно полягає в нашій причетності до Святого Божого Духу через покаєння і передбачає не тільки ревне виконання Божих заповідей, але й оборонення всіх пристрастей та пороків, про що не говорять і до чого не закликають загальнолюдські (і всіх інших релігій) духовно-моральні принципи.

Тому маємо з-поміж усіх цінностей вибирати Божі, небесні, бо вони, на відміну від короткоточасних земних, непроминаючі, вічні. Лише християнське вчення наполегливо закликає перемагати (і навчає, як це здійснювати)

ХИБНІ ЕТАЛОНИ

всі прояви гордині, заздрості, червоугодництва, блуду (навіть в помислах), образ, гніву, злорадства, осуду, підступності, марнославства, славолубства, захланності, лицемірства, улесливості, двоєдушності, лукавства і всякого обману. А натомість бути

на сутність, закладена в людині Творцем від початку. Варто зауважити, що з вчинками простіше: покався, висповідався і намагаєшся такого більше не робити. Перемогти ж пристрасті людини значно складніше: оволодівши нами, вони стають другою природою.

слугою для всіх, мати мир, смирення, покору і навіть любов до ворогів. Чи могла б людина придумати, а головне – виконати цю заповідь любові? Ніколи! Оце і є християнська духовність та євангельська моральність.

«Покайтесь, бо Царство Небесне близько», – такими словами почав свою спасенну місію на землі Ісус Христос. Цей заклик Господа і сьогодні для кожного залишається основним та доленосним. Бо він дарує надію на вічність з Богом. Щоб стати на дорогу покаєння, потрібно усвідомити його важливість, глибоко переосмислити свій гріховний стан та прийняти рішення не чинити лиха. Про необхідність такого кроку свідкує наша совість, стержень людського духу, або духов-

Учитель духовного життя авва Доротей стверджує: всі наші кризи – якраз від ненаситних пожадань, що роблять нас своїми рабами. Серед великої їх кількості він виділяє три: ласолубство, славолубство і грошолубство. (Кожна людина має бодай одну із названих вад, а то й більше.) Саме ці ненажерливі акулки спокус формують характер. Адже вони спричиняють інші вади. Наприклад, від грошолубства походить жадібність та захланність, останні ж відкидають всяку мудрість чи поміркованість. Людина, що прагне слави, буде уражена гординою, честолюбством та заздрістю. Усі ці пороки є жахливими та згубними. Бо «ніщо нечисте не ввійде в Царство Небесне» (Об'явлення 21:27). Тому іншого шля-

Спасіння в Ісусі

ху, ніж відновлення серця, тобто переродження в нову людину, не існує.

Знаємо, що всяке зло, а з ним і смерть увійшли у світ через гріхопадіння наших прародичів. Спасіння можливе лише через покаєння. Це єдиний шлях. Пройти його – означає вже на землі ввійти до Небесного Царства й обітованого раю. Для цього потрібно визнати Христа Господом свого життя, очистити своє серце від гріховного бруду і таким чином стати вмістилищем та носієм цього Царства, а воно є «мир, праведність і радість у Дусі Святому». Оселившись у нашому серці, Спаситель світу Своїм негасимим вогнем любові спалюватиме усяке зло і гріх, що зазіхають на наші душі. Тож нехай щиро-сердне каяття допоможе нам увійти в це спасенне полум'я, щоб вийти з нього чистими і святими та успадкувати вічність.

«Отче Небесний! Я приходжу до тебе в ім'я Сина Твого, Ісуса Христа. І прошу: допоможи мені усвідомити мій гріх, звільни мене від нього і від спокути. Спаси мене по великій милості Твоїй. Прошу Тебе: дай мені досягнути Твою любов, дай зрозуміти і прийняти голгофську жертву. Навчи мене любити Тебе, служити Тобі. Я вірю, що Ти чуєш мою молитву. Дякую. Амінь.»

Слово священика

Життя знаменується двома невідворотними подіями – народженням і смертю. Але якщо перше завжди несе радість і триумф, то друге – смуток і страх. Кожен з нас знає, що рано чи пізно прийде та хвилинка, коли доведеться переступити поріг між двома світами. І всі люди бояться цього, а в похилому віці часто думають про смерть. Від наближення до таємничої завіси полохливої невідомості, неминучої грані, серце сковує кригою. Та чи варто лякатися? Відомий багатом апостол Павло стверджував: «Для мене життя – то Христос, а смерть – то надбання» (Послання до Филип'янів 1:21). Яке незвичайне сприйняття потойбіччя! Багатом із наших сучасників таке міркування може видаватися дивним і навіть блюзнірським. Адже смерть, як підступний ворог, що приходиться

під покровом ночі, проникає у наші домівки і викрадає то одного, то іншого з близьких і дорогих нам людей. І ні відкупитися від неї, ні вблагати її, ні перехитрити. Тому більшість і чекає цієї миті з непереборним страхом. Чому ж Павло, а слідом за ним і інші віруючі сприймають це як даність, що не заважає їм кожного дня втішатися життям? Бо вони беззаперечно вірять в Бога, Який обіцяє їм вічне життя (1-е Послання Івана 2: 25).

Люди, що люблять Господа, впевнені, що вічність неодмінно проведуть з Ним. І вже сьогодні їм дано зрозуміти: смерть позбавлена жала, тому не страшна. Вона виявилась безсилою перед Його могутністю і навіки поборена голгофською перемогою Христа та Його воскресінням, тому більше не владна вбивати душі, відданих Небес-

СМЕРТЬ – НАДБАННЯ

ному Отцю. З тих пір кожна людина має виняткову можливість стати причетним до цього звершення, прийнявши Ісуса Христа у своє серце як особистого Спасителя

і полюбивши Його усім своїм еством. Таким чином позбуваються будь-якої боязні, бо: по-перше, «досконала любов проганяє страх» (1-е Послання Івана 4:18) і, по-друге, для християн в Небесному Єрусалимі приготовлені прекрасні оселі, радість і блаженство. Подібно до того, як по вірі у відкуплення дарується прощення гріхів, так по вірі у воскресіння Христа дається перемога над страхом смерті і впевненість, що смерть – це ворота до раю. Отже, для віруючої людини смерть – це надбання.

Хтось може заперечити: «Шкода залишати все нажити, що було любе, надчим роками трудився». Та повірте, там чекає набагато ліпше – «дім нерукотворний та вічний» (2 Послання до Коринтян 5:1). Скажете: «Помираючи, ми покидає-

мо своїх друзів та рідних!» Так, але віримо, що на небесах з ними зустрінемося. Думаю, не потрібно шкодувати за земним життям: ми помираємо, щоб жити набагато краще і головне – вічно. Так заповів Бог. «Новий Єрусалим... приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого... Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними. І Бог кожену сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде...» (Об'явлення 21:3-4).

Тому ще тут, на землі, обравши праведний шлях, щоденно прославляймо Господа своїм життям, служінням, вірою. І будемо готові з радістю зустрітись з Ним.

В'ячеслав БОЙНЕЦЬКИЙ,
м. Сейлем, США

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

Моя мамочка, родная! На коротком отрезке земного пути ты была для меня как награда и как ангел, который всегда со мной. Ты открыла мне этот мир, ты научила меня считать, писать, ты раздвинула стены моего ограниченного бытия, чтобы я не была так одинока в своей физической немощи.

Помню твои руки, такие родные и заботливые. Всё, что они делали, было очень правильно и очень хорошо! Я могла бы узнать их из тысячи других. Когда мы с тобой гуляли по живописным лугам, ты держала меня на своих выносливых руках

(ведь пока у меня не появилась первая инвалидная коляска, в тринадцать лет, они были единственным средством моего передвижения), рвала цветочки, собирая в букетик ромашки, васильки, незабудки, и вкладывала их в мою маленькую ручку... А потом учила плести веночек и одевала его мне на голову – было так красиво! Ты брала меня в сад, сажала под яблоней – малиновой, а сама собирала душистые красные яблочки в мою маленькую корзинку. Дома мы ели эти сладкие и очень вкусные яблочки – наши любимые. С тобой всегда было так хорошо!

Для меня ты была целым миром. Когда подружки убежали (им не хотелось сидеть со мной на одном месте), ты была моей подружкой. Проводя со мной долгие часы, ты шила моим куколкам платья, развлекала интересными историями. А еще ты познакомила меня с Богом. Помню, как однажды со мной на руках ты подошла к иконе и на мой вопрос «кто это?» рассказала о Том, Кто живёт на небе, всё видит, всё знает и всё может. Спустя годы, когда я была тяжело больна и мне было очень плохо, именно эти познания помогли мне обратиться к Нему в молитве.

Моя мамочка, ты постоянно была рядом, и я думала, что так будет всегда. Но однажды в наш дом постучалась беда: мне сообщили, что ты в реанимации. В больнице я смотрела на тебя и не видела моей мамочки – такой близкой и родной. Где те глаза, которые всегда выжили столько любви и заботы?! Равнодушный, отсутствующий взгляд, изменённое от полученной травмы лицо, полная потеря памяти, отсутствие сознания... Только ее руки, которые укладывали меня в кровать, когда я была маленькая, нежно гладили по голове, когда унывала, только мамыны руки оставались прежними. Когда я касалась их, они сжимали мои ладони так сильно, будто, узнавая меня, ты хотела что-то сказать, но не могла.

Для души

Потом были долгие дни слёз и молитв о том, чтобы Господь помянул и оставил тебя со мной, частые поездки в больницу, где я видела лишь некоторое улучшение состояния. Поэтому мне нужно было смириться и привыкнуть к совсем другой маме. Сердце рвалось от боли и неизвестности: что там впереди, как я смогу ухаживать за тобой, хватит ли моих сил и здоровья? Я не могла допустить, что ты будешь доживать свои последние дни в доме престарелых. Разве я могла отдать на попечение чужих людей мою дорогую мамочку, которая посвятила мне свою жизнь?!

Господь смилостивился и подарил тебе еще восемнадцать лет жизни, на протяжении которых уже я, как могла, заботилась о тебе, отдавая полученное с детства тепло и нежность. Но вот ты ушла от меня, моя родная и самая лучшая на свете мамочка. А я осталась одна, совсем не умея жить без тебя. Когда просыпаюсь, мне никто не говорит «Доброе утро!», никто меня не провожает, когда уезжаю, не встречает, когда возвращаюсь домой... Но я понимаю, что нужно жить, и только надежда на встречу с тобой, моя мамочка, даёт силы ежедневно совершать путь, предначертанный для меня Всевышним.

Нина ЕМЕЛЬЯНОВА, Беларусь

ПОМОЖЕМ ВЫЖИТЬ

«РАЗДЕЛИ С ГОЛОДНЫМ ХЛЕБ ТВОЙ И СКИТАЮЩИХСЯ БЕДНЫХ ВВЕДИ В ДОМ; КОГДА УВИДИШЬ НАГОГО, ОДЕНЬ ЕГО» (Исаия 58:7).

В конце января в помещении духовного центра «Пробуждение» города Одессы прошла благотворительная акция «1000 продовольственных пакетов нуждающимся», организованная широко известным Международным служением милосердия «Эммануил» и не так давно начавшей свою работу Христианской миссией «Новая жизнь». В ходе этого мероприятия одесситы, оказавшиеся за чертой бедности, смогли получить продукты, послушать духовную музыку и христианскую проповедь, а также совместно помолиться Богу. Это далеко не первое участие одесской общественной организации «Новая жизнь» в подобном служении. О ее зарождении и становлении рассказывает председатель Федор Герасимов.

– Отчетливо помню момент, когда по-особенному обратил внимание на бездомных. Это было пять лет назад, третьего января. Мы с женой и четырьмя детьми ехали тогда в кафе праздновать день рождения старшего сына. Проезжая по давно знакомой улице, вдруг как будто впервые увидел этих замызганных, неприкаянных людей, которые копались в мусорных баках. Я почему-то подумал: в праздничные дни во всех домах, как правило, много разносолов, да и в будни в холодильниках всегда что-то найдется. А ведь есть люди, для которых мусорка – их «холодильник», потому что еду им взять больше негде. Об их судьбах я раньше никогда не задумывался, хоть к тому времени уже был христианином. Тот день, третье января, многое изменил в моей жизни. Никому не нужные, отброшенные обществом нищие начали вызывать в моей душе сострадание и желание помочь.

Поначалу Федор Герасимов просто покупал продукты и раздавал бездомным. Уходил от них не сразу, слушал их истории, большинство из которых оказывались типичными. Кто-то попал на улицу после того, как развалился бизнес, кого-то «кинули» «черные» риелторы, многие лишились своих домов и семей из-за пагубных привычек.

Среди них – люди самого разного возраста (от 18 до 80 лет) и социального статуса (от простого работника до учителя и депутата горсовета). Федор, в свою очередь, рассказывал новым знакомым о Боге, о Его любви, которая способна преобразить жизнь. Вскоре он стал узнаваем среди уличных обитателей. И такая своеобразная «популярность» его совсем не обременяла. При встрече Федор, не стесняясь окружающих, искренне пожимал бродягам руки, кого-то приветливо хлопал по плечу, кого-то и обнимал в душевном порыве.

– Когда я понял, что Бог призывает меня служить людям, живущим на улице, – рассказывает Федор Герасимов, – решил кардинально поменять свою жизнь: полностью оставить бизнес, благодаря которому достойно содержал семью, и все свое время посвятить делу вспоможения бездомным. Друзья и знакомые уговаривали меня не поступать опрометчиво. Но я был уверен, что Господь, направляя меня в это служение, непременно поможет, все устроит.

Приняв окончательное решение, Федор безвозмездно отдал бизнес другому человеку. Зная, что оплачивать аренду большого дома, в котором на тот момент комфортно размещалась вся семья, они уже не смогут, Герасимовы переехали в двухкомнатную квартиру. Маленькая жилплощадь не только уместила все его семейство, но и стала временным пристанищем для множества людей, у которых и того не было. По утрам, отвезя детей в школу и в детсад, Федор ехал на вокзал или в другие места, где мог встретить бездомных. Двух-трех садил в машину и привозил к себе домой, где они принимали душ, переодевались, завтракали, и он отвозил их обратно. Вечером, когда дети уже спали, он снова делал вылазку по знакомым точкам и привозил оттуда очередных «гостей». Таким образом за год в его квартире отогревались душой человек семьсот. Ведь, кроме пищи и привычных благ цивилизации, эти обездоленные люди полу-

Практичне християнство

чали там намного больше. Федор зажигал в них искру Божьего слова, не уставал ободрять и уверять в том, что Иисус Христос готов помочь каждому.

– Потом мы сняли дом, в котором могли проживать те, кто хотел изменить свою жизнь к лучшему. В 2012 году у нас уже была команда из 15 человек, большинство – бывшие бездомные. Так образовалась христианская община, в которой я волей-неволей стал пастором. И хотя к нам начали приходить и обычные (благополучные) люди, ее по привычке называли церковью бездомных. Я рад

за тех, кто искренне поверил в Господа и последовал за Ним. Их жизни преобразились. Кто-то вернулся в свою семью, кто-то создал новую. Но самое главное – многие снова стали полноценными членами гражданского общества. «Любим Бога, служим людям» – таким девизом мы руководствуемся с первых дней основания церкви.

Сейчас в приюте проживает 57 человек. Часть из них по состоянию здоровья недееспособны, сами себя обслуживать не в состоянии. За такими ухаживают, это одно из направлений благотворительной деятельности христианской миссии. Кроме этого, общественная организация «Новая жизнь» основала палаточное служение «Раздели хлеб с голодным», которое предполагает горячее питание для социально незащищенных слоев населения Одессы. В палатках люди могут не только пообедать и погреться, но и переночевать. В данный момент существует два таких пункта. В планах – открытие еще трех. Служители «Новой жизни» совершают ежедневные рейды по улицам города с целью спасения бездомных путем оказания им медицинской и гуманитарной помощи. Поэтому у них есть острая необходимость в продуктах питания, медикаментах, бензине, моющих средствах, средствах личной гигиены и, естественно, в финансах.

«Вера без дел мертва!» – уверен пастор Федор Герасимов. Он и его единомышленники уже несколько лет исповедуют этот принцип христианского учения в своей каждодневной жизни. Бог их благословляет, и добрые плоды умножаются.

Текст: Ольга КОВАЛЬ

Многим известно, что люди, не исполняющие Божий закон, подпадают под проклятие. Господь обрекает таковых на страдания, горе и лишения. Виновники выйдут из-под Его спасительного покровы и таким образом лишаются благословений. Причем наши преступления влекут за собой проклятия на несколько поколений вперед: *«Бог – ревнитель, за вину отцов наказывающий детей до третьего и четвертого рода, ненавидящих Меня»* (Второзаконие 5:9). Но каждого грешника, раскаившегося в своих беззакониях, какими бы большими они ни были, Небесный Отец всегда готов принять в свои объятия. Наше искреннее покаяние разрушает наследственные проклятия. Я уверен в этом, потому что моя история – яркое свидетельство того, что Господь Бог – всемилостив, всепрощающий и всеблагий. Столько всего плохого было в моей жизни, но Бог не желал, чтобы я погиб. Он хранил, терпел и ждал...

Не знаю, от кого из моих предков отвернулся Лик Божий, но я был отвержен еще в материнской утробе. Бабушка (папина мама) настойчиво советовала маме сделать аборт. Но у Бога на мой счет были другие планы, поэтому я все же родился. И потом, на протяжении всей жизни, меня не раз спасала от неминуемой гибели какая-то сверхъестественная сила. Еще в далеком детстве, в пятилетнем возрасте, купаясь в речке, я оказался в подводной яме и начал тонуть. Вынырнуть уже не мог. (До сих пор помню панический страх и бессилие что-либо изменить). Вдруг как будто кто-то вытолкнул меня из воды и подпихнул в то место, где ногами я ощутил дно реки. Так я выбрался на берег. Второй подобный случай произошел, когда мне было лет четырнадцать. Тогда я оказался под колесами троллейбуса. Последствия могли быть очень серьезными, но как будто кто-то сдержал удар, машина даже показала мягкой. Хотя и пострадал тогда, но от худшего был сохранен.

Вторая моя бабушка была яркой коммунисткой. Рассказывала, как во время войны работала дежурной по вокзалу и охраняла эшелоны с зерном, которые шли на фронт. Была очень принципиальной и когда видела, что кто-то собирает рассыпавшуюся по платформе кукурузу или пшеницу, непременно писала рапорт, и человека арестовывали. За такое правонарушение в те времена сажали лет на десять. Понимаю, что бабушка верой и правдой служила партии, но вместе с тем, к сожалению, она несла людям боль и разрушала судьбы. Может, от этого и сама была несчастлива: пятеро ее детей умерли. Выжила только моя мама – шестая.

А еще нас бросил отец. Помню, как однажды я при-

шел домой и мама сказала, что папы у нас больше нет. Я отправился к бабушке и там дождался его. Отец объяснил, что теперь будет жить в другой семье. Его уход я переживал очень болезненно, старался о нем даже не вспоминать. В моей душе тогда произошел какой-то надлом: я стал замкнутым, озлобился, перестал слушаться старших.

Оставшись с тремя детьми, мама вынуждена была работать на двух работах. Нами опекалась бабушка. Она была очень строгой женщиной, поэтому мы всегда искали повод, чтобы улизнуть из дома. А на улице – вольная воля, развлечений хоть отбавляй, были б деньги. И я приспособился их «добывать». Где-то годам к двенадцати научился воровать, потом потихоньку и грабить начал со старшими. (На украденные деньги покупали спиртное.

шанс, я согласился. Операция прошла успешно, но в будущем, чтобы быть здоровым человеком, мне надо было отказаться от сигарет и спиртного. Так рекомендовал врач. Придерживаясь его советов, я не только оправился от болезни, но и полностью выздоровел. А увидев, что беда миновала, стал строить планы на будущее.

Намеревался жить честно. Даже устроился на работу и женился. Супруга оказалась близкой мне «по духу», и я опять начал воровать, уже вместе с ней. Вскоре попался и опять загремел в тюрьму. Дали полтора года. Во время второй отсидки я приобрел новые интересные навыки. Научился подделывать документы, изготавливать липовые печати – словом, «облагородил» сферу своих преступных интересов – занялся мошенничеством. После осво-

то жительства (переехал на окраину), решил продать машину. Но не успел. Задержание произошло прямо на дороге. Обычный милиционер с палочкой остановил меня, равнодушно сообщил, что машина числится в розыске, поэтому мне надо отправиться в отделение. Потом – как в калейдоскопе: арест, СИЗО, обыск квартиры, найденные там фальшивые печати, документы, деньги. Все это тянуло на мошенничество в особо крупных размерах и двенадцать лет тюрьмы. Сменить роскошную жизнь богатого мошенника на нары и баланду я был не готов. От безысходности решил повеситься. Подойдя к окну своей одиночной камеры, вдруг, как будто впервые, увидел церковь и почему-то вспомнил, как когда-то за меня молилась мама. Внезапно осознал, что очень хочу жить. По-

ронился сквернословящих людей, делился с сокамерниками едой. Так Бог менял мое сердце. Но в церковь, куда меня постоянно приглашали, что-то еще не пускало.

Теперь знаю, что меня удерживало. В то время я увлекался биоэнергетикой и спиритизмом. В городе, где поселился после освобождения, стал известен как экстрасенс-целитель. Был уверен, что таким образом помогаю людям, которые приходили с разными просьбами. Но после каждого сеанса чувствовал себя отвратительно: меня трясло, одолевала физическая слабость и моральное угнетение. Мучили кошмарные видения, бессонница, страшные мысли. Тогда я еще не читал Писание и не знал, что не все сверхъестественное – от Бога, что многое от лукавого. Открыла мне глаза одна верующая женщина, которая авторитетно и прямо заявила мне, что заниматься такими делами – грех, это противоречит Библии. Она подарила мне Новый Завет и советовала пойти в церковь, покаяться. Открытая и доброжелательная, женщина расположила меня к себе, мы подружились, много беседовали на духовные темы. Поверив ей, я пошел на собрание верующих. Там откликнулся на призыв пастора и искренне произнес молитву покаяния, попросил Бога простить все мои грехи, стать моим Господом и Спасителем, помочь жить по-другому. Тогда, впервые за всю свою непростую жизнь, я получил истинную свободу и ощутил необыкновенную любовь.

С тех пор я с радостью служу Богу. Он направляет меня туда, где боль, где нужно слово ободрения, молитва за исцеление. Вместе с другими христианами мы ездим по селам, ходим в больницы, молимся за людей, наставляем несведущих, проповедуем им Евангелие, рассказываем о Божьей любви.

Моя жизнь началась с проклятия и отверженности, многие годы я делал зло и жил за счет других, не раз испытывал страх и отчаяние, впал в крайние заблуждения и тяжкие грехи. Но Бог, дающий благодать на покаяние и прощающий наши прегрешения, все изменил. Сегодня я живу верой. Испытываю уже другие чувства и желания – помочь, поддержать, помолиться. Имею настоящих друзей, вижу сверхъестественное проявление Божьей любви и заботы о нас. Благодарен Господу, что встретился с Ним, что Он, совершенный Бог, призвал меня, недостойного, грешного, и позволил служить Ему. Верю, что проклятия, пришедшие в мою жизнь от предков, разрушены, а я и мои потомки благословенны в Иисусе Христе. Поэтому всей своей жизнью и этим рассказом свидетельствую о милости Небесного Отца.

Владимир, г.Бар, Винницкая обл.

ПРОКЛЯТИЯ РАЗРУШЕНЫ

И будет он, как дерево, посаженное при потоках вод, которое приносит плод свой во время свое и лист которого не вянет; и во всем, что он ни делает, успеет (Псалом 1:3).

Без алкоголя не проходило и дня.) Во время очередной «операции» меня арестовали, и я получил свой первый срок. А мне тогда было лишь четырнадцать.

Наказание отбывал (дали три с половиной года усиленного режима) вместе с такими же бандитами, каким был сам. В общении с ними постигал тонкости воровского мастерства. Кроме этого, в зоне «заработал» себе инвалидность – открытая форма туберкулеза. В легком была дыра с пятикопеечную монету, при малейшем напряжении горлом шла кровь. Выйдя из тюрьмы, год провалялся по больницам, но безрезультатно. Был очень слаб и выглядел ужасно: при росте 182 см весил 40 кг. Таким меня перевели в отделение хроническим больным – умирать. Но и на этот раз произошло чудо. Молодой хирург, только начавший работать после института, посмотрел мои снимки и сказал, что можно попробовать прооперировать и он готов это сделать. Уповаю на этот, наверное, последний

бождения воплощал тюремный опыт в жизнь – начинал с фальшивых чеков и разнообразных справок, потом удавались даже денежные купюры и серьезные документы. В этом деле всю использовал познания в области психологии и гипноза (в тюрьме прочитал много научной литературы на эти темы). «Работал» в основном в сфере торговли. Не брезговал ни одной идеей, которая сулила барыш. Колесил по всем странам бывшего Союза, обманывая отдельных людей и целые предприятия.

О моральной стороне своей «деятельности» не задумывался. До поры, до времени. Но настал день, когда ни с того, ни с сего проснулась совесть. Внутри себя услышал четкий голос: «Остановись, перестань делать зло». Я пренебрег этим предупреждением, чем обрек себя на настоящую пытку: утратил покой, везде чувствовал опасность, перестал спать, леденящий страх преследовал меня и днем, и ночью. Догадываясь, что меня «вычислили», поменял мес-

том (совершенно неожиданно для себя) я искренне и с надеждой обратился к Богу, каялся и отчаянно просил Его помочь мне избавиться от чувства обреченности, обещал, что стану честным и порядочным человеком. И Он, видимо, услышал, потому что после этой молитвы мне стало немного легче. Забресжил свет. Чтобы уменьшить свою вину, начал сотрудничать со следствием, за что мне оформили явку с повинной. С учетом всех смягчающих обстоятельств мне присудили лишь пять лет.

Наказание отбывал в лагере, где среди заключенных было немало верующих людей. Особенно подружился с Виктором, который много рассказывал об Иисусе Христе, о том, как Господь помогает ему в жизни. Я видел, что Бог действительно отвечал на молитвы моего друга. Подзадоренный таким примером, и сам захотел обрести отношения со Всевышним. Окунулся в мир духовной литературы, дважды в неделю держал пост, перестал ругаться, сто-

ВИ СПАСЕННІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

ПРОПОВІДНИК І ОБОРОНЕЦЬ ПРАВДИ

Кожен з нас, українців, вивчав напам'ять вірш Тараса Григоровича Шевченка «Мені тринадцятий минало». Але хто, читаючи рядки «Уже покликали до паю, А я собі у бур'яні Молюся Богу...», задумався над їх істинним змістом? Особливо в часи тоталітарно-атеїстичного режиму, коли поет вважався революціонером і богоборцем. І це при тому, що в рамках шкільної програми вивчалися поезії, назви і зміст яких взяті безпосередньо з Біблії (Книги пророків Ісаї та Осії). Про ці твори знали хіба що те, що вони якимось чином пов'язані з релігією.

Насправді Тарас Шевченко, як і його батьки, вірив у Бога. Щоправда, чистим праведником не був. Поет грішив, каювся, молився, постився, сповідався і так жив. Дослідники його життєвого та творчого шляху пишуть, що Святе Письмо він знав з дитинства, бо чув його з уст діда та батька, а також не раз заслуховувався співом лірників і кобзарів про Ісуса та Лазаря. Навчаючись грамоти у сільського дяка, Тарас першим із учнів почав читати Псалми, захоплювався ними, окремі декламував уголос. Пастушком, ховаючись у бур'янах, списував Божественні пісні до свого зошита, і вони для сироти були не лише втіхою і підтримкою, а й особливим натхненням до молитви. Про своє раннє спілкування з Богом майбутній поет широко й зворушливо написав у згаданому вище вірші, що йому, маленькому, «тоді так приязно молилось».

Згодом, коли за плечима Шевченка уже був певний життєвий досвід, до нього прийшло глибше усвідомлення християнських принципів. Навчаючись в Академії мистецтв у Петербурзі, Тарас з великим інтересом студював Біблію, проникаючи у її світ крізь призму образів і сюжетів, створених видатними європейськими майстрами пензля. А коли в 1843 році познайомився з княжною Варварою Рєпніною (саме вона подарувала йому Біблію), Святе Письмо почало осмислюватися ним більш глибоко. Невипадково в поемі «Тризна», присвяченій княжні, за епіграф взято слова апостола Петра, чим автор виразно висловив і свої заповіді: братолюбство та віра в Бога. Поет свідомо покладає на себе місію натхненного провідника Слова правди – правди, що йде від Бога.

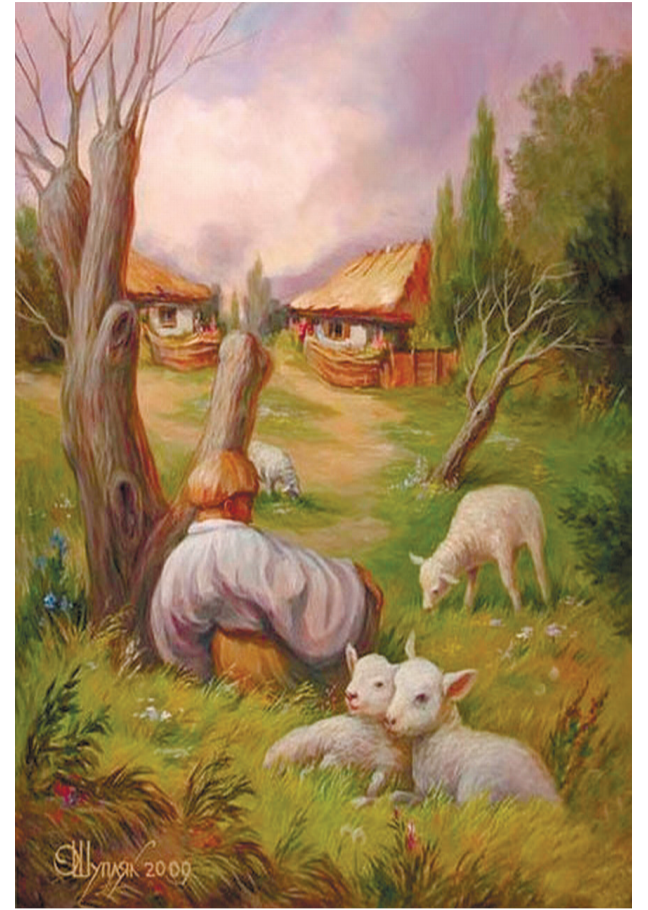
Відомо, що книга Псалмів – чудова скарбниця, звідки людство тисячоліттями черпає духовні сили,

надію й умиротворення. Жодна з частин Біблії не має такого всезагального віддзеркалення в житті та мисленні християн, як збірка Псалмів. Неабиякий вплив справила вона і на Кобзаря. Десять його поезій (цикл «Давидові псалми»), що є переспівом біблійних, – це не лише високохудожні пісні-молитви, а й своєрідні заповіді рідному народові. Тут митець дав нам, своїм нащадкам, мудрі настанови, як маємо жити: беззастережно вірити у Творця, пам'ятати про Божий суд, бути добрими дітьми рідної землі, дбати про єдність і братолюб'є. Всім еством прагнути бути почутим своїми співвітчизниками, він просив Всевишнього донести цю важливу істину до їхніх серцець: «Молюся, Господи, внуши їм уст моїх глаголи».

Тарас любив Бога, як син, у своїх творах голосно кликав Його на поміч. Та, на відміну від тих, хто у молитвах звиряє свої особисті клопоти і просить про індивідуальну допомогу, поет молиться за «окрадених сліпих невільників», тобто за весь люд. Він, як і апостол Павло, міг би навіть душу погубити, аби лиш його народ був помилуваний і прощений. Сутність такої самопожертви відображена в Святому Євангелії, де сказано: «Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх».

Глибоко вірячи в істинність і важливість Святого Писання, поет у своїй творчості просить Бога ширити його всюди: «Словеса Твої, о Господи, такії. Розкинь же їх, Твої святіє, По всій землі. І чудеса Твоїм увірують на світі Твої малі убогі діти!» Як людина, Шевченко мав багато вад і гріхів, але його устами часто говорило Провидіння. Одкровення поета мають біблійне підґрунтя. За це його називають пророком України. Багато з того, що писав митець, здійснюється. Уже третє десятиліття ми живемо у вільній, незалежній державі, про яку мріяв український геній. Справдилася і його пересторога про те, що «Україну злії люди присплять, лукаві, і в огні її, окрадену, збудять...» Мов у воду дивився, бо тільки нещодавно серце України палало вогнем і прокинувся ошуканий її народ. Поза сумнівом, великий Кобзар носив у собі духовну візію, дану йому Богом.

Тарас Шевченко мав доволі критичний погляд на Російську православну церкву, що вела антиєван-

гельську за своєю суттю політику репресивного імперського режиму, з яким міцно зрослася. Ота його позиція, що трактувалася комуністичною ідеологією як «атеїстичні погляди», якраз відноситься не до віри як такої, а до клерикалів, що відступили від Бога, забули Його настанови про любов до ближнього і ховають все це за «елейними словесами». Насправді поет до останнього сповідав християнське вчення і залишався вірним Богу. Перекладач Біблії Іван Огієнко (митрополит Іларіон) написав про нього: «Шевченко, як проповідник і оборонець правди Божої, був усе життя послідовний і незмінний. За оборону правди Божої і життя своє віддав!»

Марія КАМБУЛЮК, Черкаська область

ЗВЕРНЕННЯ ДО МАРИНИ ПОРОШЕНКО

Один із давніх і вірних друзів нашої газети Володимир Мельник зараз навчається і працює у Мюнхені (Німеччина). Нещодавно він, по волі Божій, став учасником зустрічі з першою леді України. 13 лютого 2016 року Марина Порошенко на запрошення української діаспори завітала до приміщення Товариства «Рідна школа». Володимир поталанило потрапити на ту зустріч та прочитати Звернення молоді до пані Порошенки. Основне прохання стосувалось діяльності волонтерської сотні Мюнхена, а також прозвучав заклик до дружини Президента спонукати його боротися з корупцією і твердо стояти на боці народу, а не чиновників. Наводимо ключові моменти Звернення.

Вельмишановна пані Порошенко! До Вас звертаються молоді українці, що народились і виростили, як і Ви, на українській землі. Більшість із нас здобуває наукові ступені в різних на-

вчальних закладах Німеччини. Дехто вже має змогу працювати. Наші наукові керівники та працедавці поважають і цінують нас. Проте ми до болю співпереживаємо за наш народ в цей надзвичайно важкий, трагічний для нього час і докладаємо всіх зусиль, щоб підтримати його і молитовно, і фінансово, зокрема придбанням реанімобілів для порятунку наших воїнів. Також ми жертвуємо наші кошти на лікування поранених воїнів і мирних жителів. З цією метою було створено волонтерську сотню Мюнхена.

Прийнятий нещодавно Верховною Радою України Закон, що регулює ввезення і розмитнення автомобілів, поставив крапку в подальшому перевезенні реанімобілів та санітарних машин. Якщо до прийняття Закону нам великими зусиллями ще вдавалося збирати достатньо коштів для їх придбання, при цьому маючи невеликі труднощі на тому ж кордоні,

то тепер такої можливості немає. Адже для купівлі лише одного реанімобіля, що відповідає вимогам нового Закону, потрібні колосальні кошти – близько 100 тис. євро. Таку суму грошей ми зібрати неспроможні. Проте у волонтерів є можливість придбати майже за безцінь старіші від 5 років реанімобілі в бездоганному стані. Та новий Закон забороняє їх ввозити в Україну. Просимо посприяти у вирішенні цієї проблеми. Через Вас закликаємо пана Президента вжити всіх заходів для скасування згаданого Закону або внесення відповідних поправок.

Дуже сподіваємося, що Ви станете посередником між українською молоддю і паном Президентом. Чому саме Ви? А тому, що дружини завжди мали і можуть мати великий вплив на своїх чоловіків. Нагадаємо лише один приклад з біблійної історії про те, як дружина римського правителя Іудеї Понтія Пилата, Прокула, просила свого чоловіка не засуджувати Ісуса Христа (Євангеліє від Матвія 27:19). Та Пилат не прислухався до неї і дозволив розп'яти Месію. Страх за свою посаду і кар'єру перемогли. Цим вчинком він навіть заплямував своє ім'я. Хоча мав владу не допустити цього! Мав, та не скористався нею. Зараз у Вас історична місія біблійної Прокули. Сподіваємось, що з Вашою допомогою зможемо врятувати життя багатьох наших воїнів і мирних жителів. Розраховуємо на Ваші розуміння та підтримку.

«Зустріч відбулась у теплій, привітній атмосфері. Після її завершення присутні тиснули нам руки і висловлювали свою велику вдячність за

Звернення такого змісту. Дякую Господу за ту можливість! Приємно, що пані Марина зацікавилась проблемою перевезення реанімобілів і запевнила у своїй можливій підтримці. Що ж, ми постукали у двері, а тепер із щирою надією чекаємо на найважливіше – щоб їх відчинили», – поділився своїми враженнями Володимир.

Завдяки волонтерській сотні Мюнхена (організатор – Тарас Бережанський, хірург з Івано-Франківська, пише докторську дисертацію в Мюнхенському технічному університеті) в Україну нещодавно було відправлено уже 13-й реанімобіль.

Дуже показово, що наші співвітчизники, які проживають в Німеччині, активно збирають кошти на допомогу нашим воїнам. А також сміливо висловлюють свою громадянську позицію. Це гарний доказ того, що кожен із нас має можливість посприяти змінам та позитивним звершенням у процесі творення новітньої Української держави. Тільки через працю та наполегливість наші ініціативи можуть стати реальністю. Саме таким чином Володимир Мельник спромігся зустрітись та поспілкуватись з першою леді України. Дійсно, слава Богу за такий шанс та за активних, небайдужих громадян!

Текст: Юлія ГАНДЗЮК

